

«Έφριξε γη..» (Δημήτρης Ηλιόπουλος, Υπεύθυνος Διαχείρισης Περιεχομένου, Πεμπτουσία)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Έφριξε γη, απεστράφη ήλιος και συνεσκότασε το φως. Διερράγη το του Ναού θείον καταπέτασμα. Πέτραι δε εσχίσθησαν. Δια Σταυρού γαρ ήρται ο δίκαιος, ο αινετός των πατέρων θεός και υπερένδοξος»

Καλοφωνικός ειρμός, ψάλλει ο Ιεροδιάκονος π. Λάζαρος Βατοπαιδινός

Your browser does not support the audio element.

Η κτίση ολόκληρη συμπάσχει με τον Δημιουργό της. Η γη φρίττει βλέποντας τον κτίστη της νεκρό επάνω στον Σταυρό. Ο Δημιουργός των απάντων που έλαβε την ανθρώπινη φύση για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους θανατώνεται από αυτό. Ολόκληρη η κτίση όμως βιώνει τον θάνατο του δημιουργού της, όπως περίτεχνα αναφέρει ο ιερός υμνογράφος στον Οίκο του Όρθρου της Μεγάλης Παρασκευής: «Ο συνέχων πάντα τα πέρατα επί σταυρού ανυψώθη και θρηνεί πάσα η κτίσις τούτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνόν επί του ξύλου».

Τα θεμέλια της γης σείονται! Ο ήλιος κρύβει τις ακτίνες του! Σκοτάδι καλύπτει ολόκληρη τη γη! «Από δε έκτης ώρας σκότος εγένετο επί πάσαν την γην έως ώρας ενάτης». Η κτίση τρέμει βλέποντας τον Δημιουργό της πάνω στον σταυρό. Αλλοιώνεται από φόβο! Ο ήλιος δεν αντέχει να αντικρίσει αυτό το θέαμα και κρύβεται! «Τα πάντα συνέπασχον τω τα πάντα κτίσαντι» (Απόστιχο Ιδιόμελο Όρθρου Μ. Παρασκευής), δηλαδή τα πάντα συμπάσχουν με τον δημιουργό των πάντων.

Το καταπέτασμα του Ναού σχίζεται στα δύο «από άνωθεν έως κάτω». Οι πέτρες σχίζονται! Τα μνημεία ανοίγουν και πολλά σώματα κεκοιμημένων εξέρχονται από τους τάφους και μπαίνουν στην Αγία πόλη (την Ιερουσαλήμ) και εμφανίζονται σε πολλούς ανθρώπους! Και αυτό έχει την σημασία του, γιατί ο Χριστός εμπόδισε μεν

τη γη να καταπιεί αυτούς που τον σταύρωσαν, επέτρεψε όμως στον άδη να στείλει επάνω στη γη τους φυλακισμένους (νεκρούς) έτσι ώστε το ανθρώπινο γένος να αναγεννηθεί βλέποντας τη δύναμή Του, «και την μεν γην εκώλυες καταπιείν τους σταυρούντας σε. Τω δε άδη επέτρεπες αναπέμπειν τους δεσμίους εις αναγέννησιν βροτών» (Δοξαστικό Όρθρου Μ. Παρασκευής). Ακόμη και ο ναός ταράσσεται μπροστά σε αυτό το θέαμα: το καταπέτασμα διαμαρτυρόμενο, χωρίζεται στα δύο. Και ο θάνατος ο ίδιος τρομοκρατείται: τα μνημεία ανοίγουν και φανερώνεται το μακάβριό τους περιεχόμενο[1].

Μέσα σε αυτό το κατανυκτικό κλίμα των ημερών, ας προσπαθήσουμε να αναλογιστούμε το μυστήριο που τελεσιουργείται επάνω στον σταυρό και τότε θα δούμε μια διαρκώς βιουμένη μαρτυρία της πίστεώς μας. Μίας πίστεως ζωντανής όπου ο Θεός δεν είναι απλώς παρών σε κάθε στιγμή της ζωής μας, αλλά είναι και συνοδοιπόρος μας, έτοιμος να μας ελκύσει από το σκοτάδι του άδη στο φως της Αναστάσεως αρκεί να Τον εμπιστευθούμε και να αφεθούμε στα χέρια Του.

Καλή Ανάσταση!

[1] Ανδρέα Θεοδώρου, «Προς το εκούσιον πάθος»